

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **S. P.**, státní příslušnost Ukrajina,
bytem -,
zastoupená Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem,
sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha 3,

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2021, č. j. CPR-19884-3/ČJ-2021-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jejímu odvolání částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort („prvoinstanční orgán“) č. j. KRPA-132328-9/ČJ-2021-000022-SV ze dne 25. 5. 2021. Žalobou napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím orgánu prvního stupně bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
- Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, žalovaný se nedostatečně vypořádal s její dobrou vírou v legální pobyt a s možností aplikovat povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Minimálně subjektivně byla v dobré víře v legální pobyt, jinak by se dobrovolně Shodu s propisem potvrzuje T. V.

nedostavovala na ministerstvo. Je třeba vzít v potaz neznalost cizinců, že s nimi nebude v průběhu řízení komunikováno, leč jen s jejich právním zástupcem, dále apel ministerstva, aby cizinci chodili pro překlenovací štítky pouze v případě zahraniční cesty, konečně je mezi cizinci znám i fenomén extrémních průtahů v pobytových věcech. Ve srovnání s ostatními cizinci nebylo její jednání nedbalé ani neopatrné. Napadené rozhodnutí se nezabývalo mírou žalobkynina zavinění, což je podstatné pro stanovení délky správního vyhoštění, ani možností uložit povinnost opustit území.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uložení správního vyhoštění nebylo shledáno nepřiměřeným, proto nebyl prostor pro aplikaci ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Zavinění žalobkyně nebylo relevantní okolností, jelikož správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců lze uložit bez ohledu na zavinění. Postup žalovaného byl zcela zákonný.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dne 25. 5. 2021 se žalobkyně dostavila na Odbor azylové a migrační politiky za účelem zjištění pobytového oprávnění. Z provedené kontroly vyplynulo, že od srpna 2020, po zastavení její žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, pobývá žalobkyně v ČR bez pobytového oprávnění.
6. Po zahájení řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyně při výsledku sdělila, že do schengenského prostoru naposledy vstoupila dne 27. 9. 2020, od té doby je v ČR nepřetržitě. O zastavení žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nevěděla, její zmocněnkyně ji neinformovala. Je si vědoma možného uložení správního vyhoštění, k legalizaci pobytu neučinila žádné kroky, neboť o tom nevěděla. Nyní s ní není vedeno žádné řízení, jež by ji opravňovalo k pobytu na území. Na území pracovala, jelikož se domnívala, že o její žádosti nebylo stále rozhodnuto. Je vdova, má dvě děti ve věku 18 a 15 let, které žijí na Ukrajině s její matkou. Na území ČR ani EU nemá nikoho, vůči němuž by její vycestování bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, v ČR nemá žádné vazby a nevlastní zde majetek, má zdravotní pojištění. Je zdravá a s ničím se neléčí. Chce vycestovat dobrovolně, ve vycestování jí nebrání žádná překážka a Ukrajina je pro ni bezpečnou zemí. Může se vrátit k matce do rodinného domu ve vlasti.
7. V rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 25. 5. 2021, č. j.: KRPA-132328-9/ČJ-2021-000022-SV, prvoinstanční orgán uvedl, že správní vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, která v ČR nemá vazby; převážil veřejný zájem na jejím správním vyhoštění. Jelikož se žalobkyně zdržovala v ČR bez pobytového oprávnění od srpna 2020 do dne 25. 5. 2021, je uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku přiměřené, respektující princip proporcionality; bylo přihlédnuto především k délce a závažnosti neoprávněného pobytu, jako okolnost polehčující prvoinstanční orgán shledal, že žalobkyně porušila právní předpisy poprvé a se správním orgánem spolupracovala.
8. Proti rozhodnutí první instance podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání s tím, že jej odůvodní po možnosti nahlédnout do spisu. Výzvou doručenou právnímu zástupci dne 23. 7. 2021 bylo žalobkyni uloženo, aby odvolání doplnila ve lhůtě deseti dnů od doručení této výzvy; prvoinstanční orgán též poskytl informaci, kde je možno se seznámit se správním spisem. Až do vydání napadeného rozhodnutí nebylo odvolání nikterak doplněno.
9. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyni nikterak neomlouvá nevědomost o ukončení řízení o prodloužení jejího pobytu, protože zastoupený odpovídá za to, jak a kým se nechá zastoupit a jak se zástupcem vzájemně komunikují. Žalobkyně se pro informace na Odbor azylové a migrační politiky dostavila až rok a půl po podání žádosti a devíti měsících od pravomocného rozhodnutí ve věci, o stav řízení se měla zajímat dříve. Neznalost neoprávněnosti pobytu neměla na protiprávní jednání žalobkyně žádný vliv, úmyslné jednání se pro řízení dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyžaduje. Délka správního vyhoštění pak byla uložena na jeden rok při dolní hranici sazby, poněvadž správní vyhoštění bylo možné stanovit až v délce pěti let,

prvoinstanční orgán svůj závěr odůvodnil dostatečně. Stejně tak prvoinstanční orgán řádně odůvodnil, proč považoval správní vyhoštění za přiměřené ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně; s uvedeným závěrem se žalovaný ztotožnil.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
15. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
16. Předně soud nemohl přisvědčit námitce, dle níž se správní orgány měly vypořádat s tím, proč nepostačovalo uložit žalobkyni povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně ostatně ani neuvedla, jaké konkrétní ustanovení v rámci § 50a zákona o pobytu cizinců mělo být aplikováno.
17. K tomu je třeba uvést, že uložení správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není aplikováno subsidiárně, pokud není možné uložit povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Ale především v případě ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) či c) zákona o pobytu cizinců, kterých se žalobkyně nejspíše implicitně dovolává, je tomu přesně naopak, tedy o možné povinnosti opustit území lze uvažovat až poté, co by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života cizince, resp. co by nebyly shledány důvody pro zahájení řízení či vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V nyní posuzované věci oba správní orgány dostatečným způsobem odůvodnily, proč bude správní vyhoštění pro žalobkyni přiměřené. Soud s posouzením správních orgánů souhlasí, neboť žalobkyně neuváděla v podstatě žádné vazby, jež by měla na území ČR či jiných států EU. Za těchto okolností nebylo možné uvažovat o aplikaci § 50a odst. 2 písm. b) či c) zákona o pobytu cizinců, jelikož jde o ustanovení subsidiární. Bylo by proto zcela nadbytečné, aby se jimi správní orgány zabývaly v případě žalobkyně. Subsidiární charakter předmětných ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců shledává i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), jenž své dlouhodobé judikатурní závěry pregnančně vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 1. 2021, č. j.: 6 Azs 313/2020 – 40: „Z

právní úpravy tedy vyplývá, že správní orgán nemůže volně vybírat mezi uložením správního vyhoštění (§ 119) a uložením povinnosti opustit území (§ 50a). Pokud v řízení ve věci správního vyhoštění nebylo shledáno, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze režim uložení pouhé povinnosti opustit území vůbec využít.“

18. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že žalobkyně zcela evidentně nesplňovala podmínky ani pro uložení povinnosti opustit území dle jiných ustanovení § 50a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. O mezinárodní ochranu nepožádala, což vylučuje aplikaci § 50a odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, také netvrdila a ani nebylo zjištěno, že by disponovala platným oprávněním k pobytu v jiném členském státě EU, a proto nelze uplatnit ani § 50a odst. 1 písm. b) či c) zákona o pobytu cizinců. Nebylo proto namístě, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích možností uložit žalobkyni povinnost opustit území vůbec explicitně zabývaly.
19. Souhlasit nelze ani s další námitkou. Absence zavinění nezpůsobovala nepřiměřenost uložení správního vyhoštění. Žalovaný rovněž dostačujícím způsobem vysvětlil, proč nebylo možné shledat dobrou víru žalobkyně.
20. Uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není založeno na subjektivní odpovědnosti čili zavinění, nýbrž na odpovědnosti objektivní. Správní vyhoštění navíc nemá delikttní charakter, ale jde o opatření, jehož účelem je, aby se na území nevyskytovali cizinci bez oprávnění k pobytu nebo cizinci splňující některou jinou nežádoucí podmínku uvedenou v předmětném ustanovení. Obdobně na charakter správního vyhoštění nahlíží i NSS ve své ustálené judikatuře, např. v rozsudku ze dne 26. 5. 2020, č. j.: 1 Azs 446/2019 – 30, NSS uvedl: *„Nejvyšší správní soud dále nemůže přisvědčit ani námitce, že správní vyhoštění je trestem a že správní orgány pochybily, pokud při posuzování jednání stěžovatele nezkoumaly subjektivní stránku, tj. zavinění. Ve své ustálené judikatuře soud opakovaně potvrdil (například v rozsudku ze dne 25. 4. 2008, č. j. 4 As 24/2008 – 77, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, nověji například v rozsudku ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017-26), že správní vyhoštění nelze chápat jako trest. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Správní vyhoštění je svou povahou specifickým opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Smyslem úpravy správního vyhoštění je umožnit státu ukončit pobyt cizince na svém území, pokud jsou pro to důvody spočívající v osobě cizince, specifikované v ustanoveních § 119 odst. 1 a § 120 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je souladný též s judikaturou Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, na kterou již v napadeném rozsudku přílehlavě odkázal krajský soud (zejména rozsudek velkého senátu ESLP Maaonia proti Francii ze dne 5. 10. 2000, bod 39: „Takové příkazy, které jsou ve většině států přijímány správními orgány, představují zvláštní preventivní opatření za účelem kontroly přistěhovalectví a netýkají se trestního obvinění proti stěžovateli ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy“).*
21. Žalovaný i prvoinstanční orgán řádně posoudily všechny podmínky pro uložení správního vyhoštění, mezi něž zavinění nepatří. Zaviněním se nemusely zabývat též při zkoumání přiměřenosti správního vyhoštění, neboť žalobkyně netvrdila okolnosti, jež by činily správní vyhoštění nepřiměřeným, a to ani pro případ, že by svůj nelegální pobyt nikterak nezavinila. V průběhu správního řízení totiž žalobkyně v podstatě žádné vazby na území ČR ani EU nesdělila.
22. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí též vypořádal s tím, proč žalobkyně nemohla být v dobré víře. Na s. 3 konstatoval žalovaný v pasáži, kterou částečně cituje žalobkyně v žalobě, že zastoupený odpovídá za volbu svého zástupce i jeho jednání či opominutí, žalobkyni tudíž neomlouvá chování její zástupkyně, navíc se dle žalovaného žalobkyně o výsledek řízení nezajímala více než rok a půl po podání žádosti.
23. Soud se ztotožňuje s tím, že neznalost žalobkyně nelze nazývat dobrou vírou, a to ani přes deklarovanou nečinnost její zástupkyně. Na tom nic nemění ani faktory zmiňované v žalobě. Nevěděla-li žalobkyně, že s ní nebude komunikováno, měla se o to spíše o průběh řízení zajímat a správní orgán kontaktovat. O řízení se žalobkyně měla zajímat i přes ztížený osobní kontakt, ve věci své žádosti mohla též využít dálkových komunikačních prostředků. Žalobkyni neomlouvá ani

délka řízení o prodloužení zaměstnanecké karty, shledala-li v postupu správního orgánu nezákonné průtahy, měla se proti nim bránit v daném řízení. Pochybení správního orgánu stran délky řízení, i kdyby k němu došlo, nelegitimizuje nezáměr žalobkyně o jeho průběh. Nelze přehlédnout, že řízení o prodloužení zaměstnanecké karty bylo zastaveno z důvodu nepředložení dokladu o pracovním poměru, tedy podkladu prokazující samu podstatu žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Soud není znám žalobou tvrzený apel ministerstva, aby cizinci chodili pro překlenovací štítky pouze v případě zahraniční cesty. Žalobkyně jej nijak neprokázala a zejména neprokázala, že by tento apel byl poplatný do celou dobu jejího nelegálního pobytu. Taktéž soud poukazuje na skutečnost, že dobrou víru žalobkyně nijak neakcentovala v odvolacím řízení, kdy již byla zastoupena současným právním zástupcem, a pouze se omezila na blanketní odvolání. Jakkoli absence tvrzení o dobré víře ve správním řízení nijak nebrání účinnému uplatnění v řízení soudním, je průkaznost takového tvrzení oslabena.

24. Konečně žalobkyně shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť se žalovaný nezabýval explicitně jejím případným zaviněním při posuzování délky správního vyhoštění. Přisvědčit ovšem nelze ani této námitce.
25. V prvoinstančním rozhodnutí je přezkoumatelně uvedeno a dostatečně odůvodněno, proč bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku a jaké jsou přitěžující a polehčující okolnosti. V napadeném rozhodnutí žalovaný posouzení orgánu prvního stupně aproboval a upozornil na relativně nízkou výměru uloženého správního vyhoštění vzhledem k horní hranici sazby.
26. Jak již bylo uvedeno výše, k uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není zavinění vůbec potřebné. Absenci zavinění v jednání žalobkyně tudíž není namístě považovat za polehčující okolnost. Z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím orgánu prvního stupně je pak zřejmé, že správní orgány žalobkyni jakékoliv zavinění k tíži nekladly a délku uloženého správního vyhoštění vyhodnotily, jako by neoprávněný pobyt žalobkyni zaviněn nebyl. To ostatně implicitně vyplývá též ze samotného uložení správního vyhoštění v pouhé roční délce ve srovnání s pětiletou horní hranicí sazby, a to i přesto, že žalobkyně na území ČR neoprávněně pobývala v období delším než devět měsíců, tedy ve značném časovém rozsahu.
27. Nevypořádaly-li se správní orgány výslovně se zaviněním žalobkyně při posuzování délky správního vyhoštění, neznamená to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, ale v kontextu celého napadeného rozhodnutí, rozhodnutí prvoinstančního orgánu i předcházejícího průběhu řízení jen to, že otázka zavinění, resp. jeho absence nebyla v konkrétním případě natolik podstatná, aby nějak modifikovala délku správního vyhoštění, nejednalo se o okolnost přitěžující ani polehčující. Pokud však žalobkyně chtěla, aby se s jejím zaviněním ve vztahu k délce správního vyhoštění správní orgány explicitně vypořádaly, měla v tomto směru uplatnit odvolací námitku, což ovšem neučinila, neboť podala toliko blanketní odvolání, které nedoplnila ani přes výzvu a dostatečnou, několikaměsíční časovou prodlevu před vydáním napadeného rozhodnutí.
28. Neobstojí ani odkaz na rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2018, č. j.: 6 Azs 220/2018 – 30. Odkazovaný rozsudek se předně netýkal pouhého neoprávněného pobytu, nýbrž disponování padělaným dokladem, konkrétně vízovým štítkem. Má-li cizinec padělaný doklad, vyvolává to mnohem větší potřebu zkoumání, třeba i úmyslného, zavinění než v případě pouhé neoprávněnosti pobytu na území. Krom toho bylo žalobkyni i přes dlouhý neoprávněný pobyt uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku při pětileté horní hranici sazby, v odkazované věci bylo cizince uloženo při těžší horní hranici sazby správní vyhoštění v délce čtyř let, což předurčuje vyšší požadavky na kvalitu odůvodnění a znovu nutí k zamyšlení ohledně zavinění, které, jak se lze domnívat, mohlo mít v takovém případě na posouzení délky správního vyhoštění významný vliv (v tomto ohledu není podstatné, že v odkazované věci určil správní orgán horní hranici sazby chybně).
29. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 19. 1. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce